

Αθήνα 20/2/2014

Π Ρ Ο Σ
τον κ.Πρόεδρο της Κ.Ο.
ΣΥΡΙΖΑ
κ. Αλέξη Τσίπρα

ΚΟΙΝ.: -κ.Γραμματέα
ΣΥΡΙΖΑ,

σ. Δημήτρη
Βίτσα
-Μέλη Π.Γ. ΣΥΡΙΖΑ

Θέμα : ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΚΥΠΡΙΑΚΟ

Άμεση απόρριψη του Σχεδίου

**Επείγουσα τεκμηρίωση των θέσεών μας επί του Κυπριακού –
Εθνικού**

Αγαπητέ πρόεδρε, συντρόφισσες και σύντροφοι – μέλη της ΠΓ, σε συνέχεια των απόψεων που εξέθεσα στη συνεδρίαση της ΠΓ στις 14/2/2014, σας αποστέλλω αναλυτικά τις απόψεις μου για το Κυπριακό μετά την επανέναρξη των συνομιλιών και την έκδοση του Κοινού Ανακοινωθέντος.

Ι.Εθνικό Ζήτημα: η «αχίλλειος πτέρνα» της Αριστεράς

Το Εθνικό Ζήτημα ήταν ανέκαθεν η «αχίλλειος πτέρνα» της Αριστεράς. Τα επιμέρους εθνικά ζητήματα (σύνορα, πόλεμοι, συμμαχίες, εδαφικές αμφισβητήσεις, πληθυσμιακές διευθετήσεις κ.λπ.) εξέθεσαν, πολλές φορές κατά το παρελθόν στα μάτια των λαών τις ηγεσίες και τα κόμματα της Αριστεράς.

Η προσπάθεια συμβιβασμού της -διακηρυγμένης ως υπέρτατης αρχής- διεθνιστικής αλληλεγγύης με την εθνική ταυτότητα και τα συμφέροντα της Εργατικής Τάξης που διαμεσολαβούνται μέσα σε έναν εθνικό σχηματισμό, δημιούργησε πλείστες όσες αμφισβητήσεις, αλλά και αποτέλεσαν για την άρχουσα τάξη ένα εφιαλτήριο εκστρατείας δυσφήμισης της Αριστεράς.

Στους σημερινούς μεταβαλλόμενους και παγκοσμιοποιημένους καιρούς μας, όπου απισχναίνει η εθνική ταυτότητα και οι επιμέρους προσδιορισμοί των κοινωνικών υποσυνόλων, είναι όντως δύσκολο να επιτευχθεί η αριστερή θέαση της συνεξάρτησης του Εθνικού με το Κοινωνικό Ζήτημα.

Η μαρξιστική οπτική παρέχει δύο κύρια ερμηνευτικά εργαλεία για την κατανόηση του εσωτερικού ζητήματος. Όπως είναι γνωστό, ο Μαρξ κατέληξε σε διαφορετικά συμπεράσματα και προτάσεις δράσης ως προς τα εθνικά ζητήματα (π.χ. το «Πολωνικό» ή «Ιρλανδικό» από το «Ανατολικό» ή το «ζήτημα των Ινδιών»), μη αποστερώντας από τον εαυτό του τη μεταγενέστερη διαφοροποίηση ως προς τον προοδευτικό ή όχι ρόλο των διαφόρων μορφών αποικιοκρατίας. Τηρουμένων των αναλογιών, το ίδιο ισχύει και για τον αντι-αποικιοκράτη Λένιν της

μετεπαναστατικής περιόδου αναφορικά με την «Αριστερά του Τσίμερβαλντ». Αντίστοιχες θεωρήσεις μπορούμε να δούμε και για τον Μάο του Ενωμένου Μετώπου, αλλά και για τη στάση του Ζαχαριάδη από τις φυλακές της Κέρκυρας το 1940.

Το ζήτημα είναι ποια από τις εκάστοτε διαλεκτικές ή επαναστατικές θεωρήσεις προσιδιάζει περισσότερο στην ιστορία και τις παραδόσεις του εθνικού σχηματισμού και επιτρέπει την κινητοποίηση του λαού και τη διεύρυνση των στέρεων συμμαχιών της Εργατικής Τάξης. Έτσι, όταν η Αριστερά ενωνόταν με τον λαό (κυρίως σε περιόδους κατοχής της χώρας και κατάλυσης της εθνικής της κυριαρχίας), τότε γινόταν κυρίαρχη δύναμη κοινωνικών, πολιτιστικών και οικονομικών μετασχηματισμών.

II.Ευρωπαϊκή Ένωση: πυλώνας του νέου και ολοκληρωτικού χρηματοπιστωτικού καπιταλισμού

Μελετάμε την οπτική των αριστερών κομμάτων της Δυτικής Ευρώπης που δρουν σε μεταμοντέρνα ιμπεριαλιστικά κράτη, σε καπιταλιστικές μητροπόλεις, σε παγκόσμια χρηματοπιστωτικά κέντρα ή σε πρώην αποικιοκρατικές χώρες, που επιχειρούν και σήμερα να διατηρήσουν τις μεθόδους πρωτογενούς συσσώρευσης. Όμως, δεν ταυτιζόμαστε με αυτά τα κόμματα, γιατί τους λείπει η αξιολόγηση της εμπειρίας από τη διαχρονική καταπίεση και εκμετάλλευση άλλων λαών, πολύ περισσότερο που τα ανώτερα και πολυπληθέστερα τμήματα της Εργατικής Τάξης διαχωρίζουν τη θέση τους από τα κυριαρχούμενα στρώματα της ευέλικτης, επισφαλούς και ελάχιστα αμειβόμενης εργασίας.

Έχουμε επομένως την αίσθηση ότι, με την προϊούσα μετεξέλιξη της ΕΕ σε πυλώνα του νέου και ολοκληρωτικού χρηματοπιστωτικού καπιταλισμού, η αντίθεση μεταξύ των κεντροευρωπαϊκών χωρών και αυτών του εξαρτώμενου από τα δάνειά τους Νότου αναβιώνει ως πιο σύνθετη μορφή εξάρτησης και εκμετάλλευσης και συν τω χρόνω μεταβάλλει την Περιφερειακή αυτή Ολοκλήρωση σε ιμπεριαλιστικό μόρφωμα.

Από τα σχετικά κείμενα και τις ομιλίες των ηγετών της Ευρωπαϊκής Αριστεράς δεν φαίνεται να λαμβάνουν υπόψη τη διευρυνόμενη αυτή αντίθεση στην προγραμματική τους πολιτική. Βεβαίως η Αριστερά, από την εποχή των ιδρυτών της θεωρίας του «επιστημονικού σοσιαλισμού», αλλά και πιο πριν, με τους πρώιμους πρόδρομους «ουτοπικούς σοσιαλιστές», επιχείρησε να λύσει το Εθνικό Ζήτημα υπερβατικά, προσπερνώντας το και παραγνωρίζοντας πολλές φορές το αίσθημα των λαών. Και αυτό γινόταν και σε περιόδους έξαρσης και αναμόχλευσης της εθνικής συνείδησης και δη κατά τη δύσκολη και σύνθετη διαδικασία ιστορικής γένεσης, ανάπτυξης και επιστημονικής συγκρότησης του σύγχρονου κρατικού φαινομένου.

Πολλοί αριστεροί αναλυτές του σύγχρονου κράτους και της ιστορίας του ανιχνεύουν τη διαχρονική αδυναμία πλειοψηφικής επιρροής των ιδεών της Αριστεράς τα τελευταία 200 χρόνια στη θέση της επί του Εθνικού Ζητήματος στα επιμέρους κράτη. Κοντολογίς, μιλούν για την αδυναμία της να πείσει με την υπερβατική τού εθνικού φαινομένου θεωρία της διεθνιστικής αλληλεγγύης των λαών που πολλές φορές προβλήθηκε υπερβολικά ή άκαιρα. Δεν έπασχε βεβαίως η θεωρία, αλλά ο τρόπος προβολής της και τα επιμέρους στοιχεία που

συνέθεταν τη δεδομένη εθνική, κοινωνική, οικονομική, πολιτισμική-συνειδησιακή κατάσταση των επιμέρους λαών.

Με την παγκοσμιοποίηση και τις ατελείς ή ετεροβαρείς ή αποικιοκρατικού χαρακτήρα ολοκληρώσεις της καταιγιστικής καπιταλιστικής συνεργασίας, το γενικευμένο νεοφιλελεύθερο σύστημα αποδείχθηκε στην πράξη ότι επωφελήθηκε τα κύρια στοιχεία της θεωρίας του Διεθνισμού και φάνηκε η δύναμη που τον προωθεί περισσότερο. «Χτύπησε» τον εθνικισμό στον πυρήνα του, όπως «χτύπησε» και τον συλλογικό πολιτισμό στην υπαρκτική του βάση. «Έλυσε» διαμάχες δεκαετιών μεταξύ των κρατών, «έκοψε τον τσαμπουκά» περιφερειακών «χωροφυλάκων» της παλαιάς τάξης πραγμάτων, βάζοντας τις βάσεις για το τελειωτικό χτύπημα του πατριωτισμού και εθνισμού ως συνδετικού κρίκου επιμέρους κοινωνιών ή συγγενών πληθυσμών.

Η εθνική ταυτότητα έγινε ένα φολκλόρ παρωχημένο που μαζί της παρασύρει στην ανυποληψία κάθε ιδιαιτερότητα και κατάκτηση των τοπικών πολιτισμών.

Ο παγκοσμιοποιημένος νεοφιλελεύθερος καπιταλιστικός διεθνισμός επεμβαίνει ελεύθερος από παλαιές Διεθνείς Συνθήκες, «διευθετεί» διαφορές και λεηλατεί τον πλούτο των λαών, δυσφημώντας την εθνική ταυτότητα, την οντότητα του εθνισμού και το πατριωτικό αίσθημα, αφού σκοπίμως τα συγχέει με τον εθνικισμό.

Έτσι, συνήθως χωρίς εμφανείς και βίαιες κατακτήσεις (μόνιμες αποικίες, γενικευμένους πολέμους κ.λπ.), με ελεγχόμενη αναζωπύρωση τοπικών εξεγέρσεων και εθνικιστικών Κινήματων και θρησκευτικών διαφορών, με τα μεταμοντέρνα όπλα των χρηματοπιστωτικών και γεωοικονομικών «διαμεσολαβήσεων», «τακτοποιεί» εκκρεμότητες αιώνων, εκτός αυτών που του προσφέρουν τα προσχήματα της άμεσης δυναμικής εμπλοκής.

III.Κυπριακό: μέρος ευρύτερου γεωοικονομικού και γεωστρατηγικού σχεδίου ερήμην των λαών

Γι'αυτό, όσοι αρνούμαστε τη νέα πρωτοβουλία για την «επίλυση» του Κυπριακού, όπως εξαρχής απορρίψαμε και το Σχέδιο Αννάν το 2004, την χαρακτηρίζουμε ως επιχείρηση επιβολής της νεο-ιμπεριαλιστικής τάξης πραγμάτων σε ένα αρύθμιστο ακόμη πεδίο, όπου σοβαροί γεωοικονομικοί λόγοι «επιβάλλουν» την επείγουσα ανακατανομή των διαφαινόμενων ωφελημάτων μεταξύ των κυρίαρχων δυνάμεων.

Η επιχειρούμενη διευθέτηση του Κυπριακού είναι αναπόσπαστο μέρος της συνολικής διευθέτησης του νέου status στη ΝΑ Μεσόγειο από τις δεσπόζουσες ευρωπαϊκές δυνάμεις και τις ΗΠΑ.

Η Κύπρος και η Ελλάδα, ευρισκόμενες σε καθεστώς ετερονομίας και πλήρους αδυναμίας να προβάλλουν αυτονόητες μέχρι χθες και θεμελιώδεις αξιώσεις που προκύπτουν από το Διεθνές Δίκαιο, οδηγούνται σήμερα ανήμπορες, υπερχρεωμένες και αλυσοδομένες στο Διευθετήριο των δανειστών και της διεθνούς τάξης πραγμάτων, ενσωματωμένες πλήρως (ως δευτερεύουσες και συμπληρωματικές οικονομίες και κοινωνίες) στο νεο-αποικιοκρατικό σύστημα.

Εμείς θεωρούμε ότι με την άρνησή μας είμαστε και παραμένουμε στις αναλλοίωτες παραδοσιακές αλλά και σύγχρονες αξίες του επιστημονικού

σοσιαλισμού, που στα πλαίσια της διεθνιστικής αλληλεγγύης των λαών η θεωρία της αυτοδιάθεσης είναι κομβικής σημασίας.

Το Κυπριακό, όπως προωθείται, επαναλαμβάνουμε ότι είναι μέρος ενός ευρύτερου γεωοικονομικού και γεωστρατηγικού σχεδίου ερήμην των λαών και των πολιτών. Στη λογική αυτού του σχεδίου, οι λαοί είναι «κουτσούνια», «μαριονέτες» στα πλαίσια των ευρύτερων εθνικών ανακατατάξεων και πρωτοβουλιών του ιμπεριαλιστικού κεφαλαίου.

Γι' αυτό η όποια απόπειρα ερμηνείας ή δικαιολόγησης της νέας πρωτοβουλίας για την «επίλυση» του Κυπριακού με την κλασική (παλιά ή νέα) θεωρία του Διεθνισμού (που επικαλούνται και ορισμένοι σύντροφοι) είναι εκτός τόπου, εκτός χρόνου και εκτός θεωρίας του επιστημονικού σοσιαλισμού. Ούτε η μηχανιστική στήριξη «προοδευτικών» κομμάτων που βαρύνονται με την επιδείνωση της καπιταλιστικής διαχείρισης ή με αντιφατικές αμφισημίες στο εθνικό θέμα, μπορεί να αποτελέσει καθήκον ή προτεραιότητα της σύγχρονης Ελληνικής Αριστεράς.

Επιφανή άλλωστε στελέχη του ΑΚΕΛ αναγνωρίζουν εν τέλει (βλ. συνέντευξη της Ελένης Μαύρου, Διευθύντριας της «Χαραυγής» στην «Αυγή» της 18-2-2014) ότι το κοινό ανακοινωθέν υστερεί ποιοτικά σε σχέση με τα κοινά ανακοινωθέντα Χριστόφια-Ταλάντ, κυρίως στο ζήτημα της αδιαίρετης κυριαρχίας. Το ίδιο και ο Ασίμ Ακανσόν, Γ.Γ. του Ρεπουμπλικανικού Τουρκικού Κόμματος, που αναφέρει ότι «ο κ.Αναστασιάδης υιοθετεί ένα μοντέλο πραγματικής Ομοσπονδίας, στο οποίο η κεντρική διοίκηση είναι πιο αδύναμη και τα μέλη που αποτελούν την Ομοσπονδία πιο ισχυρά, το οποίο είναι πιο κοντά στην τουρκική θέση...».

Εξάλλου, αν ο καθένας μας διαβάσει το σχετικό αγγλικό κείμενο και το συγκρίνει με προηγούμενα σχέδια επίλυσης του Κυπριακού, ανακοινωθέντα και κοινές παραδοχές, θα δει τη σχετική επιδείνωση εξ επόψεως Διεθνούς Δικαίου της θέσης της ελληνικής πλευράς και της σταδιακής πλήρους νομιμοποίησης των τετελεσμένων, πολύ περισσότερο που γίνεται λόγος για υπέρτερη κυριαρχία των δύο «συνιστώσων κοινοτήτων», από την προέχουσα κυριαρχία των οποίων θα προκύψει ως δια ...παρθενογενέσεως το νέο κράτος της ...χαλαρής Ομοσπονδίας.

IV. Άμεση απόρριψη του σχεδίου. Εμπόδιο στη μεταμνημονιακή σχεδίαση του Ελληνισμού

Η προϊστορία του ΣΥΡΙΖΑ έχει να επιδείξει αντίθετες θέσεις και στο Κυπριακό και σε άλλες πτυχές του Εθνικού μας Ζητήματος. Πολλές συνιστώσες με αντι-διαλεκτική και αντι-ιστορική θεώρηση είχαν ταχθεί υπέρ του Σχεδίου Αννάν, του σχεδίου δηλαδή που είχε εκπονήσει η νεοφιλελεύθερη, νεοταξική καπιταλιστική τάξη πραγμάτων.

Εμείς, που είχαμε και έχουμε διαφοροποιημένη θεώρηση της ιστορικής εξέλιξης, κατανοούμε και τους λόγους άρθρωσης αυτών των απόψεων. Αλλά οι απόψεις εξελίσσονται, διορθώνονται και μεταβάλλονται σύμφωνα και με τις επιγενόμενες ιστορικές, κοινωνικές, επιστημονικές και γεωοικονομικές συνειδητοποιήσεις.

Σ' αυτούς που είχαν ταχθεί υπέρ του Μάαστριχτ και του Συμφώνου Σταθερότητας και δεν είχαν διαβλέψει την οιονεί μοιραία εξέλιξη των πραγμάτων, όπως την είχαμε περιγράψει στα βιβλία μας^[1] προ 20ετίας και πλέον...,

σ'αυτούς που ακόμη επιμένουν ότι η κυβέρνηση Μητσοτάκη ήταν η ενδεδειγμένη λύση για το 1989, επειδή το προέχον καθήκον της Αριστεράς ήταν να αποκαθάρει μια πτυχή του αστικού συστήματος με τον πλέον ακατάλληλο προς τούτο συνεταίρο και όχι (όπως είχαμε υποστηρίξει^[2] εμείς τότε) να θέσει νέους όρους στην πολιτική ζωή με τροποποίηση του Συντάγματος, του Εκλογικού Νόμου και ενισχυμένη προστασία των δημοσίων αγαθών κ.λπ. ενόψει του επελαύνοντος νεοφιλελευθερισμού ή με τη συγκρότηση μιας δημοκρατικής κυβέρνησης...

σ'αυτούς που ενθουσιάστηκαν με την προβληθείσα ως νέα εθνική ...Μεγάλη Ιδέα τη διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων το 2004, ως υποκατάστατο της προϊούσας αποπαραγωγικοποίησης της χώρας...,

σ'αυτούς που τάχθηκαν απροσχημάτιστα υπέρ του Σχεδίου Αννάν..., απαντάμε ότι δεν μπορούμε να δεχθούμε ως διαλεκτικοί αριστεροί τη σημερινή πρωτοβουλία για την «επίλυση» του Κυπριακού. Και δεν είμαστε αντίθετοι τώρα, επειδή είμαστε αντίθετοι σε όλα τα παραπάνω γεγονότα που αποτέλεσαν μια αλυσίδα ήττας του λαού και της Αριστεράς.

Επαναλαμβάνουμε πως στη σημερινή φάση, με τις ετερόνομες μνημονιακές συνθήκες, τις παραδομένες εθνικές ηγεσίες, το νεοαποικιοκρατικό Μνημόνιο (τη δραστική επιρροή του οποίου στη διαμόρφωση του εθνικού βίου πολλών δεκαετιών πολλοί και από την Αριστερά έχουν υποβαθμίσει), δεν μπορούμε να συναινέσουμε στην εκπλήρωση των γεωοικονομικών σχεδίων που έχουν «απλώσει» οι κυρίαρχες δυνάμεις στην περιοχή.

Ο ΣΥΡΙΖΑ και η Ελληνική Αριστερά εν γένει πρέπει να σταθούν απέναντί τους και να μην συναινέσουν ούτε επί της διαδικασίας ούτε επί της αρχής, πολύ περισσότερο μάλιστα επί του ειδικού σχεδίου.

Η ήττα άλλωστε των κυρίαρχων αστικών δυνάμεων σε Ελλάδα και Κύπρο και η αδυναμία της κυβερνώσας Αριστεράς στην Κύπρο να αποτρέψει τη μνημονιακή επικυριαρχία (κυρίως δε τα πρόσωπα που το προωθούν), εγγυώνται τη χειρότερη δυνατή έκβαση του Εθνικού Ζητήματος. Όλοι οι λόγοι (υποκειμενικοί, αντικειμενικοί, οικονομικοί, γεωστρατηγικοί, ιστορικοί) συνηγορούν στην απόρριψη του νέου σχεδίου.

Η αποδοχή της πρωτοβουλίας είναι «τορπίλη». Έρχεται σε ευθεία αντίθεση με τη δική μας Αριστερά και την μεταμνημονιακή σχεδίαση^[3] της ελληνικής κοινωνίας που δεν μπορεί παρά να γίνει με όρους αυξανόμενης κοινωνικής, οικονομικής και θεσμικής αυτονομίας.

Απόρριψη καταρχήν, επιφύλαξη για την πορεία και το αποτέλεσμα, αμφισβήτηση των προθέσεων των κινούντων τη διαδικασία καθώς και των εμπλεκόμενων προσώπων, πρέπει να είναι η δική μας θέση. Δεν μπορούμε να πράξουμε τίποτε άλλο σ'αυτή τη συγκεκριμένη φάση που βρίσκεται και το ελληνικό ζήτημα. Άλλωστε η ανακίνηση του Κυπριακού προ των εκλογών, σε συνδυασμό και με το νέο δάνειο με επιπρόσθετο Μνημόνιο μέτρων, στοχεύει πρωτίστως στην αχρήστευση της δικής μας κυβερνητικής παρέμβασης.

V.Επείγουσα τεκμηρίωση των θέσεών μας επί του Κυπριακού

Καλούμαστε τώρα να δείξουμε πόσο μπορούμε να αντιληφθούμε την κρισιμότητα της συγκυρίας και πώς μπορούμε να λειτουργήσουμε με ιστορική θέαση υπέρ του λαού μας.

Η πρόσφατη εμπειρία επί των Αυτοδιοικητικών Εκλογών έδειξε τις πολλές μας αδυναμίες, τους αυτοπονητικούς σχεδιασμούς και τα όρια που θέτουμε στις κοινωνικές συμμαχίες. Οι καιροί καθιστούν περιττές τις αναχρονιστικές ερμηνείες, τις δουλείες προσωπικών επιλογών του παρελθόντος που στοίχησαν στην Αριστερά και στον λαό μας.

Πρέπει να αρθρούμε στο ύψος των περιστάσεων αναγνωρίζοντας και τις αστοχίες του παρελθόντος.

Πρέπει να δείξουμε ότι μπορούμε να ηγηθούμε μιας νέας πανεθνικής προσπάθειας στις τραγικά δύσκολες αλλά και ελπιδοφόρες στιγμές του Ελληνισμού που είναι μπροστά μας.

Γι' αυτό, σύντροφε Πρόεδρε, σύντροφοι και συντρόφισσες-μέλη της Π.Γ., μαζί με τη σθεναρή θέση άρνησης του νέου σχεδίου διευθέτησης του Κυπριακού, πρέπει να μεριμνήσουμε για την επείγουσα τεκμηρίωση των θέσεών μας. Μια εν αναμονή κυβέρνηση και ένας επερχόμενος πρωθυπουργός στο ελληνικό πρωθυπουργικό-κεντρικό σύστημα, που πρέπει να λάβει κατεπείγουσες αποφάσεις και επί του Κυπριακού, οφείλει να συγκροτήσει διεθνές γραφείο από διεθνολόγους, γεωοικονομικούς και στρατηγικούς αναλυτές, έμπειρους και δοκιμασμένους πατριώτες διπλωμάτες, που με τη διαχρονική παρατήρηση της «χωρητικότητας» των φράσεων, των εννοιών, των νομικών παραδοχών και των διεθνών κανόνων, θα μας δώσουν μια ολοκληρωμένη άποψη σε μίαν αυθεντική ερμηνεία και πρόβλεψη της εξέλιξης των πραγμάτων επί τη βάσει των σημερινών αλλά και των παρελθουσών παραδοχών.

Οφείλουμε να είμαστε ιστορικά, διπλωματικά και διεθνοπολιτικά απολύτως τεκμηριωμένοι, ώστε να μην γίνει το Εθνικό Ζήτημα (και κυρίως το Κυπριακό) με την επί χείρας ανάληψη νέων δεσμεύσεων και υποχωρήσεων, η νέα «αχίλλειος πτέρνα» της Αριστεράς.-

Με βαθιά εκτίμηση,
ΑΛΕΞΗΣ Π. ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΣΥΡΙΖΑ
ΜΕΛΟΣ Π.Γ.

